

[Sønderby]

Vi fik i øvrigt også at vide – og det var det, hr. Ole Bernt Henriksen var inde på – at når man spurgte folk, om der er fredet nok, og hvordan det virker på dem, var det gennemgående træk hos de mennesker, der blev spurgt, at det er svineriet, alt det, som hr. Ole Bernt Henriksen var inde på i sin ordførertale, vi skal tage fat på, og jeg håber, at vi alle sammen vil hjælpe med det.

Venstre stemte for lovændringen i 1978, fordi vi var klar over betydningen af at bevare værdifulde naturområder, og den nye lov har fungeret tilfredsstillende. Vi er selvfølgelig enige i, at vi skal have et samfund, hvor der er plads til naturbevarelser, samtidig med at vi giver plads for erhvervsudvikling. Det har vi i øvrigt gjort med stigende forståelse for naturen, siden den første naturfredningslov blev vedtaget i 1917, og vi ved i øvrigt også, at den første fredning herhjemme skete i 1844.

Ved første behandling af lovforslaget i 1978 sagde den radikale ordfører, hr. Bolvig, fra folketingets talerstol – det står i forhandlingerne 1977-78, sp. 4949: »Vi behandler i dag et forslag om ændring af en lov, som mange udlændinge kalder enestående god og fremsynet«. Det synes jeg også den naturfredningslov, vi har, er.

Vi har i denne samling med stort flertal vedtaget ændringer i miljøloven og vandløbsloven. Ved første behandling af disse lovforslag blev der fra det radikale venstres side gjort mange kritiske bemærkninger om den bemyndigelse, der var heri. Nu fremsætter samme parti så et forslag, der indeholder, så vidt jeg kan se, 16 bestemmelser og bemyndigelser til ministeren, og selv om nogle af dem er parallelle, mener venstre, at det decentrale system, vi har, hvor det er amtsrådenes fredningsmyndigheder, der træffer afgørelsen, stadig er det bedste; det ændrer erfaringerne fra 1979-loven heller ikke på.

Venstre erkender, at vi skal beskytte vore hedearealer, vore stendiger, vore strandenge samt vore kirkeomgivelser, men det kan vi vel også gøre med den nugældende lov, og vi må så i udvalget se på, om det sker på betryggende måde.

Jeg vil sætte et spørgsmålstegn ved bemærkningerne på side 5 vedrørende kirkefredning om, at man inden for en radius af 300 m erstatningsfrit kan hindre bebyggelse i en højde af 8,5 m. Vi har indtil nu – det står

også i bemærkningerne – foretaget 4.500 fredninger i tilslutning til de 2.300 kirker ved frivillige overenskomster, og derfor kan jeg ikke lide, at vi nu skal til at tvinge noget igennem, for jeg tror, vi alle sammen har forståelse for værdien af at bevare vores kirker og vores kirketårne, så de står frit.

Forslaget om de grønne råd har været fremme før, men der var ingen, der ville gå ind for dem dengang, og jeg mener også, som det blev sagt fra miljøministerens side, at amtsrådenes fredningsråd har masser af lokale folk med i arbejdet. Men ligesom ved miljø- og vandløbsloven erkendte vi og fik forståelse for sammenhængen mellem miljø og erhverv, og det vil vi også gøre ved den behandling, der nu skal finde sted i udvalget.

Vi vil gå med til en velvillig behandling, men jeg tror ikke, det er noget, der skal hastes igennem.

Margrete Auken (SF):

Noget af det, der er sørgeligst omkring vores miljøsituation og vores natursituation i øjeblikket, er, at vi ikke længere kan lave beslutninger om bare at lade det passe sig selv eller sige, at vi holder op med at skride ind, for det går nok, fordi nu er det hele i en så truet situation, at vi er nødt til at være til det yderste omhyggelige og planlæggende og ind imellem også meget restriktive for at sikre, at det ikke går helt galt, og for måske eventuelt at styrke og genoprette nogle ting.

Her vil jeg godt tage fat på nogle af de bemærkninger, der er faldet, bl.a. fra hr. Ole Bernt Henriksens side, om svineriet. De viser noget om, hvor utrolig overfladisk masser af mennesker ser på det spørgsmål. Det er da klart, at det ser herrens ud, undskyld, når der ligger alt muligt og sejler rundt omkring, men det tager faktisk ikke ret lang tid at rydde det op. De farlige og truede steder er derimod dem, der ligger i randen af kulturen, ligesom de ligger i randen af bevidstheden. Der foregår noget i de yderste vådområder, i strandengene, i de små vandhuller osv., men det er meget få, der egentlig er opmærksom på, at det er her, vi for alvor skal sætte ind.

På den baggrund synes vi naturligtvis, at det forslag, som det radikale venstre har fremsat, og som vi desværre ikke fik til behandling sidste år – jeg havde gerne set, vi havde fået det, fordi jeg mener, der skal et